

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **T. ,a. s.**, proti žalovanému **Českému telekomunikačnímu úřadu**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Českého telekomunikačního úřadu ze dne 30. 8. 2002, čj. 21701/2002-611, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 Ca 56/2005, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2005, čj. 11 Ca 56/2005 - 125,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 30. 8. 2002, čj. 21701/2002 - 611, stanovil předseda Českého telekomunikačního úřadu podle § 32 odst. 3 zákona č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o telekomunikacích“; s účinností od 1. 5. 2005 zrušen zákonem č. 127/2005 Sb. – pozn. soudu) a podle § 7 vyhlášky č. 235/2001 Sb. (s účinností od 1. 5. 2005 zrušena zákonem č. 127/2005 Sb. – pozn. soudu), výši platby na účet univerzální služby tak, že prokazatelnou ztrátu z poskytování univerzální služby společností Č. T., a. s., za rok 2001 stanovil ve výši 264 657 721 Kč. V příloze tohoto rozhodnutí pak žalovaný určil, že výše příspěvku na univerzální služby činí v případě žalobce 58 444 046 Kč. Dále žalovaný v rozhodnutí uvedl, že držitelé telekomunikačních licencí jsou podle § 32 zákona o telekomunikacích povinni přispívat na účet univerzální služby finančním příspěvkem stanoveným výpočtem podle vzorce uvedeného v příloze č. 2 vyhlášky č. 235/2001 Sb. a že držitelé telekomunikačních licencí mají povinnost zaslat finanční příspěvky do čtrnácti dnů po obdržení výzvy.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 12. 3. 2004, čj. 28 Ca 703/2002 - 66, byla žaloba proti tomuto rozhodnutí žalovaného odmítnuta, neboť soud dospěl k závěru, že správní akt, jehož přezkoumání a zrušení se žalobce domáhá, je vyloučen ze soudního přezkumu, neboť nejde o úkon, jímž byla založena, měněna, rušena nebo závazně určena práva nebo povinnosti žalobce. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2004, čj. 3 As 40/2004 - 114, bylo toto usnesení zrušeno a věc vrácena Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení, neboť se podle názoru Nejvyššího správního soudu jedná o rozhodnutí projednatelné v rámci řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 s. ř. s.

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2005, čj. 11 Ca 56/2005 - 125, bylo žalobou napadené rozhodnutí předsedy Českého telekomunikačního úřadu zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Soud dospěl k závěru, že rozhodnutí nespĺňuje základní

náležitosti rozhodnutí správního orgánu podle § 47 spr. ř. Soud shledal absenci výrokové části rozhodnutí, jímž byla žalobci uložena povinnost uhradit příspěvek na účet univerzální služby; předseda Českého telekomunikačního úřadu toliko konstatoval výši prokazatelné ztráty za rok 2001 a s tím spojenou povinnost držitelů telekomunikační licence přispívat na účet univerzální služby a ohledně výše příspěvku odkázal na přílohu k tomuto rozhodnutí. Výrok, že by žalobce byl povinen zaplatit konkrétní finanční částku, v napadeném rozhodnutí obsažen není. Lhůta k plnění je tak nepřesná a nekonkrétní, odvíjí se od doručení výzvy k úhradě, aniž by bylo zřejmé, kdy tato výzva bude účastníku řízení doručena. Rozhodnutí žalovaného rovněž zcela postrádá odůvodnění. Soud proto shledal důvodnou námitku žalobce týkající se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů. Důvodnou shledal soud také námitku, že žalovaný nevedl řádné správní řízení, čímž zkrátil žalobce na jeho právech účastníka správního řízení a neumožnil mu vyjádřit se k věci samé. Městský soud v Praze napadené rozhodnutí z těchto důvodů zrušil, aniž se zabýval právním posouzením věci.

Ve včasné kasační stížnosti stěžovatel vyslovil přesvědčení, že stanovení výpočtu příspěvku na účet univerzální služby držiteli telekomunikační licence nezaložilo, nezměnilo ani neurčilo právo nebo povinnost žalobce a že se tedy nejedná o rozhodnutí. Podle stěžovatele z § 32 odst. 3 a 4 zákona o telekomunikacích i z § 5 vyhlášky vyplývá, že žalovaný výši každého finančního příspěvku na účet univerzální služby stanoví ověřením výpočtu realizovaného podle vzorce stanoveného vyhláškou bez možnosti odchylky od takového postupu; v žádném případě tedy nejedná na základě získaných podkladů v rámci správního uvážení, které by vyústilo ve vydání správního rozhodnutí. Stěžovatel vyslovil naději, že Nejvyšší správní soud změní svůj názor vyjádřený ve zrušujícím rozsudku ze dne 8. 12. 2004, čj. 3 As 40/2004 - 114, neboť podle něj na řízení podle § 32 odst. 3 a 4 zákona o telekomunikacích nebylo možné aplikovat správní řád. Stěžovatel akcentoval § 32 odst. 4 zákona o telekomunikacích, podle něhož za správnost zúčtování a výše prokazatelné ztráty odpovídají držitelé telekomunikačních licencí; proto není žalovaný povinen ohledně finančního příspěvku na účet univerzální služby vést správní řízení ani vydávat správní rozhodnutí. Stěžovatel navrhl, aby rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2005, čj. 11 Ca 56/2005 - 125, byl zrušen a aby byla „obnovena platnost usnesení téhož soudu ze dne 12. 3. 2004, čj. 28 Ca 703/2002 - 66“. Současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Dne 23. 3. 2006 bylo Nejvyššímu správnímu soudu doručeno doplnění kasační stížnosti.

Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v kasační stížnosti napadeném rozsudku vydaném poté, co bylo předchozí rozhodnutí Městského soudu v Praze zrušeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2004, čj. 3 As 40/2004 - 114, se soud řídil právním názorem Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost žalovaného je podle žalobce nepřípustná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. a proto navrhl její odmítnutí.

Nejvyšší správní soud nemohl kasační stížnost věcně projednat a odmítl ji z následujících důvodů.

Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je nepřípustná kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. V souzené věci bylo rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2004, čj. 3 As 40/2004 - 114, zrušeno usnesení Městského soudu v Praze ze dne 12. 3. 2004, čj. 28 Ca 703/2002 - 66. Městský soud v Praze

byl vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, že rozhodnutí o stanovení výše příspěvku na účet univerzální služby je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. Soud prvního stupně poté rozhodnutí meritorně přezkoumal v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu a shledal důvody pro jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení z důvodu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů a z důvodu vad řízení před správním orgánem. Námitky žalovaného obsažené v kasační stížnosti však směřovaly výhradně do posouzení toho, zda napadený úkon je či není rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. vydaným na základě správního řízení. S touto skutečností se však již vypořádal Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 8. 12. 2004, čj. 3 As 40/2004 - 114. Jelikož námitky stěžovatele jdou v dané věci toliko do posouzení právní otázky, k níž se již závazně vyjádřil Nejvyšší správní soud v předchozím zrušujícím rozsudku, a protože nebylo – a důvodně ani nemohlo být – namítáno, že se Městský soud v Praze neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podaná kasační stížnost je nepřijatelná podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost žalovaného podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. jako nepřijatelnou odmítl. Za této procesní situace se Nejvyšší správní soud z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. K doplnění kasační stížnosti doručenému Nejvyššímu správnímu soudu dne 23. 3. 2006 zdejší soud nemohl přihlídnout, neboť bylo učiněno téměř jeden rok po uplynutí lhůty pro podání kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť v případě odmítnutí návrhu – kasační stížnosti nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2006

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu